

Antidogma - Chávez vive, la lucha sigue

2013 április 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Robespierre szerint a halál a halhatatlanság kezdete. Hugo Chávez halhatatlansága 2013. március 5-én kezd?dött, 58 éves korában. Hívei aggódva várták utolsó csatájának kimenetelét, de ugyanakkor reménykedve is, hiszen tudták, hogy mint mindig, most is bátran küzd fátuma ellen.

Végül mégis alulmaradt. A nagyság néha jobban kidomborodik a betegség magányában, mint az élet bármely más megpróbáltatásában.

1999. február 2. óta állt Venezuela élén, és megnyert négy elnökválasztást. Miután 2011. június 10-én rákot diagnosztizáltak nála, gyakran járt Kubában orvosi kezelésen. A halál módja könnyedén válhat egy legenda csírájává. Ez a megrendít? vég, amely egyébként az emberi sors rendkívüli törékenységére emlékeztet, bizonyára ugyanolyan mitikus piedesztálra fogja emelni, mint a maga idejében Che Guevarát.

Gyászoljuk az igazi férfit, a vezéregyéniséget, a néptribunt, aki annyira hiányzik a mai világból. „Rendkívüli férfi volt, er?s férfi, aki állandóan a jöv? felé nézett, és aki szüntelenül a legmagasabb célokat t?zte ki maga elé” – mondta róla Vlagyimir Putyin, és ennél jobban nem is lehetett volna jellemezni.

Egyeseknek abban a kegyben van részük, hogy többet hagynak maguk után az emlékezetben, mint amennyit életük során tettek. Pedig amit Chávez tett népéért, az egyáltalán nem kevés. Szükségtelen emlékeztetni a nyomor és az írástudatlanság felszámolásáért tett er?feszítéseire, a külföldiek kezéb?l visszavett gazdasági kulcságazatokra, a közszolgáltatások fejlesztésére, a szociális kiadások emelésére stb. A bolivari forradalom 14 éve Venezuelát, ezt az imperializmus által kifosztott országot, Latin-Amerika egyik vezet? államává tette a közoktatás, a foglalkoztatás, a jövedelmek, a közegészség és az élelmiszerbiztonság terén.

A számok magukért beszélnek: a régióban itt a legalacsonyabb a társadalmi egyenl?tlenség mértéke, ahol 1996-ban a lakosságnak még több mint kétharmada élt a szegénységi küszöb alatt, 2010-ben viszont már csak egyötöde, miután 29 milliós lakosságából majdnem húszmilliónyian váltak a szegénység elleni kormányprogramok kedvezményezettjeivé.

Jelenleg több mint kétmillió ember kap öregségi nyugellátást, Chávez hatalomra kerülése el?tt alig 390 ezren voltak. Ötmillió venezuelai ingyenes étkezésben részesül, köztük négymillió gyermek. A gyermekhalandóság szintje két évtized alatt a felére csökkent (25 ezrelékr?l 13 ezrelékre). 1998-ban 18 orvos jutott 10 ezer lakosra, ma 58, és a kubai kormány által „kölcsönadott” 8300 (!) orvos segítségével megszervezett egészségügyi alapellátás mintegy 1,4 millió ember életét mentette meg a 7000 rendel?ben lefolytatott 500 millió vizsgálat eredményeként. 2006-ra felszámolták az írástudatlanságot, és gyakorlatilag ma már nincsenek utcagyerekek.

Magától értet?dik, hogy a globalista birodalomnak gazsuláló mainstream média teljesen máshogyan értékeli a Chávez-korszak mérlegét: példátlan b?nözési hullámról, általános gazdasági és társadalmi válságról, a sajtószabadság megnyirbálásáról, személyi kultuszról, demokráciának álcázott diktatúráról cikkeznek. Mindig ugyanaz a gy?lölköd? propaganda USrael barátai részér?l: a szokásos epeömlés, galádság és düh, amint egy független személyiséggel vagy néppel kerülnek szembe.

Chávez regnálása idején egyébként egyetlen tévécsatornát zártak be a több száz közül, mégpedig azt, amelynek a m?sorvezet?je az USA által támogatott 2002-es puccskísérlet során húszezer dolláros vérdíjat t?zött ki az elnök fejére, és a több ezer rádióállomás közül huszonegyet szüntettek meg ugyanezen okból. Vajon hasonló esetben az úgynevezett demokráciákban hogyan reagálnának? Chávezt azért is bírálták, mert államosított magáncsatornákat. Nos hát, 2000-ben a televíziós nézettség 2 százalékát ellen?rizte a kormány, tíz évvel kés?bb 5,4 százalékát. Az olyan „fejlett” demokráciákban, mint az Egyesült Királyság vagy Franciaország, sokkal magasabb ez az arány.

Az amerikai kontinens északi részén a gyarmatosítás népirtással párosult, hiszen hitük szerit maga Isten adta ezt az új „ígéret földjét” a Mayflower protestáns fanatikusainak. Délen csak tömegmészárlásokra és rablásokra került sor, de elég sok indián életben maradt, hogy ma néhány országban többséget alkothassanak. A katolikus spanyolok egy oligarchikus típusú társadalmi struktúrát exportáltak gyarmataikra, amely azzal járt, hogy a lakosság 2 százaléka birtokolta a földterület 98 százalékát. Ehhez járult kés?bb a Fehér Ház által kifundált Monroe-elv, megakadályozva Latin-Amerika politikai önállóságát, és így megérthetjük Hugo Chávez történelmi indíttatását. Indián mesztickénti a fehér oligarchia elleni revánsot testesítette meg, bolivári hazafiként pedig a jenkiellenes nemzeti büszkeséget.

Dics?ségének legnagyobb része – amely miatt nevét meg?rzi majd a történelmi emlékezet – kétségtelenül abból ered, hogy egyike volt azoknak, akik felemelték a lázadás zászlaját az amerikai világcsend?r, az Új Világrend, a pénz uralma ellen, és mindvégig töretlenül támogatta azokat, akik harcba szálltak ezzel a polimorf polippal: Ahmadinezsádot, Kadhafit, a palesztin ellenállást, Putyint. Ugyanakkor a bolivari doktrínának köszönhet?en forradalmi lendületet tudott adni a latin-amerikai antiimperialista politikának, amelyet korábban Kuba igyekezett képviselni. Ugyanezt az utat követi Evo Morales Bolíviája, Rafael Correa Ecuadorja, Pepe Mujica Uruguaya, Daniel Ortega Nicaraguája. Mindez persze nagyon nem tetszett Samu bácsinak, és talán többet is tett a fogvicsorításnál. Az sem kizárt, hogy besegített a sorsnak Hugo Chávez halálában.

Nicolas Maduro, Venezuela ideiglenes köztársasági elnöke hivatalos vizsgálatot indított el?dje és harcostársa megbetegedésének kivizsgálására, ahogy fogalmazott, „tudományos merénylet” ügyében. Akik fölényesen összeesküvés-elméletet emlegetnek, azokat nem árt emlékeztetni rá, hogy Fidel Castrót – bizonyítható módon –

több mint egy tucatszor próbálta eltenni láb alól a CIA, nem beszélve azon államférfiak és politikusok hosszú soráról, akiket sikerült is. A jöv? kérdése, hogy a peronizmus mintájára a chávezizmus túléli-e névadóját. Hívei szerint Chávez él, és a harc folytatódik. Ámen.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló